

Anne X

– Fulya Codal · 27 Kasım 2011

dilsiz olmaya geldim
(s)ağır acılara âmâ olmaya...

ah annem, bu kaos anlamıyor beni
düzenimi bozuyor dünyanın dengesizliği

konuşmasam...
sadece susabilir miyim
duymadan / görmeden sevip
dayanabilir miyim yine de

sahi
anlamsızken de anlıyor musun
cümlelerimi / beni
ebruli kederlerimi
bitmeyen hengamelerimi
seviyor musun
en dağınık hallerimi

anne yaz ortasında donuyorum
tir tir titriyor tümcelerim
kendimden geri gelemiyorum

yüklemlerim dağ başına
öznelerim yerin dibine
fillerim durulmalara koşuyor

hayatımın kamburu çökük
merdivenler / gökyüzüne yükselen
basamak basamak
toprağa inilen / aralıklar

iğdeye yaslanmış 'sandal'dı değil mi
en sevdiğimiz tütsü evimizde gezinen
şimdi bir yanık kokusu var caddelerimde

ciğerlerimi deşen

dinle bak / ağlıyor türkümüz
seni / beni anlatıyor
oyy.. 'Zeynebim'
boşuna mı yağıyor ağıtlarca
gözlerimin feri / can bildiğim
n e f e s i m . . .

sen orada acımı canına katarken
ben dönememenin yasını tutuyordum
bir zelzele oldu yerin diplerinden
kutsal ittifaklarıma gölge düşüren

sonra..
sonrası yok anne esasen
sonrası diz boyu yalnızlık
ardınca hüznün
tükenmiş umutların çılgınlıkları
sahte mutluluk çırpınışları

bir şey buldum sandım
masalarda kaybolduğumda
boşlukmuş anne özet cümle
sona geldim; hiç-lik-miş özüm
manaya soyunmuşluğum; kilit
göbek bağımdan yakalamış vakit

gökkuşağından renk çalarken
yağmurlara tutuldum / ahmak ıslatan
sırılsıklam bir siyaha büründü ruhum
günlerimden yas dökülüyor anne

kahr içmiş bir palyaço gibiyim
ağlarken gülme taklidi yapmak
tek ayak üstünde kılı kırk yarmak
yalandan bozma gerçeklerle

üryanım anne

dođduđum ilk gün gibi / savunmasız

kundaklasana yazgımı / geleceğe
günahlardan (s)aklasana anne

ayağının altındaki cennete
s e r s e n e . . .
s e r s e n e . . .
y e r l e r e . . .

Öyle çok dev var ki / korkuyorum
kğm ben / byyemiyorum

-sesiyle Őiire can katan deđerli Őair 'Őimo' ya teŐekkürlerimle..-

fulya/temmuz2011